

somhed var henvendt paa denne Udgifts-post, yderligere havde forhandlet med sine Kolleger om den Sag. Det har han ikke. Jeg hører nu, at han har indskrænket sig til udelukkende at lade sin Forespørgsel gælde det Forhold, der berøres af den forøgede Udskrivningsmasse.

P. Munch: For mig var der ikke nogen som helst Grund til en yderligere Forhandling om dette Spørgsmaal, da jeg i sin Tid udtalte mig derom, idet jeg kun skulde udtale mig om en Finanslov, paa hvilken der aldeles ikke kunde være Tale om, at Garnisonsflytningerne kunde komme til at virke.

Den højtærede Konseilspræsident mener, at jeg skulde med Sikkerhed have kunnet forudsige, at der maatte blive betydelige Udgiftsforøgelser som Følge af Garnisonsflytningerne. Jeg ventede det ikke, og naar jeg ikke ventede det, var det, fordi jeg havde Tillid til de Oplysninger, der forelagdes, da Militærlovene vare til Behandling, og til den Tale, som den Gang førtes af en af den højtærede Konseilspræsidents Forgængere som Forsvarsminister, den nuværende højtærede Finansminister, som den Gang sagde, at han ventede denne Sag ordnet væsentlig ved kommunal Foranstaltning. Man gik jo den Gang ud fra, at Byerne skulde være saa glade ved at faa denne Kaserne-ring, at de væsentlig vilde have baaret Byrderne. Det var hele den Betragtning, der laa bagved.

Forsvarsministeren (Berntsen): Ja, det er ganske rigtigt; vi havde ventet, at disse Udgifter skulde blive betydelig mindre, og dersom Forsvarsminister Krabbe ikke havde givet efter for Kommunerne, da de bad om at faa det Grundlag til en Overenskomst, de nu have faaet, er det muligt, at Udgifterne kunde være bragte noget ned.

Rasmus Hansen: Den højtærede Forsvarsminister udtalte, at den Kontrakt, jeg havde sigtet til, havde han sluttet med den bedste Villie for derved at fremme Hjemmeremonteringen. Jeg rettede et direkte Spørgsmaal til den højtærede Minister i mine første Udtalelser, og da jeg intet bestemt Svar fik paa det, vil jeg gentage det. Spørgsmaalet var, om den højtærede Minister er bunden ved denne Overenskomst saaledes, at der ingen Forandringer kan foretages i den Sag, som jeg har draget frem. Jeg haaber, den højtærede Minister

vil give mig et Svar, saa at vi kunne faa Klarhed over, om Staten nu er bunden for en længere Aarrække til at fortsætte med disse Forsøg, som have vist sig at være helt mislykkede.

P. Munch: Den højtærede Konseilspræsident synes nu i Virkeligheden at have indrømmet, at han havde Uret med Hensyn til det Spørgsmaal, som er os imellem. Derimod gaar han nu over til en anden Ting, idet han retter den Bebrejdelse imod den tidligere Forsvarsminister, at det skulde være hans Indrømmelser overfor Byerne, der skulde have gjort Ordningen saa meget dyrere. Maa jeg dertil sige, at jeg tror for min Del ikke paa, at det er den Omstændighed, at den ene eller den anden Forsvarsminister har siddet her, der har vanskeliggjort Forholdet. Jeg tror, Forholdet er blevet vanskeliggjort overfor Byerne ved, at man nu en Gang fra Militæretatens Side har sat sig fast i dette, at denne Krans af Garnisoner skulde lægges tæt omkring København, idet man har haft for Øje Tanken om Københavns Forsvar som befæstet By til Søs og til Lands. Men det er jo ikke det Spørgsmaal, der i denne Sammenhæng ligger for.

For Fremtidens Vedkommende maa jeg maaske tilføje den Bemærkning, at hvis den højtærede Konseilspræsident i Anerkendelse af, at Overenskomsterne ere blevne dyrere, end de muligvis kunde være blevne, nu vilde standse Forhandlingerne med Byraadene, til hvilke han ikke har faaet Rigsdagens Samtykke, og søge at faa dem til at gaa ind paa andre Vilkaar, vilde han utvivlsomt faa vor ivrigste Støtte under sine Bestræbelser derfor, og dette Ministerium maatte vel saa antages at sidde inde med bedre Betingelser og større Evne til at afgøre denne Sag end det foregaaende.

Forsvarsministeren (Berntsen): Her stiller det ærede Medlem mig en ret vanskelig Opgave. Det havde været bedre, om han havde anvendt sin Overtalelsesevne paa sin Kollega, Forsvarsminister Krabbe. Den Gang Sagen forelaa for Forsvarsminister Krabbe om at gaa bort fra den kommunale Indkvartering til Indkvartering paa Kaserner, saaledes som det nu er foreslaaet, var Tiden, hvor han kunde have standset Forhandlingerne og sagt: Jeg tør ikke gaa til disse forøgede Udgifter, jeg maa foreslaa at tvinge Borgerne til at modtage Indkvartering efter de gældende Love og Regler. Men har en